

børlig og svingefuld Fremgangsmaade vil blive fulgt af en dansk Kommunalbestyrelse. Jeg tror ikke derpaa, og naar man ikke tror derpaa, er jo hele Eksemplet et rent Skoleeksempel; det er ikke noget, det virkelige Liv vil frembyde, og hvorfor saa strides om det? Skulde nogen Sinde det Tilfælde indtræde, at en kommunal Myndighed virkelig gik ind paa en saa utilbørlig Handlemaade, saa kan der jo heller ikke være Tvivl om, at det vilde fra alle Sider blive misbilliget, og at man fra alle Sider vilde glæde sig ved og yde sit Bifald til, at en saadan Fremgangsmaade ikke fik et lykkeligt Udfald. Nogle vilde glæde sig ved at sige: Lad saa denne Kommunalbestyrelse faa en af Umulighederne, saa kan den have det saa godt. Det vilde være meget praktisk, hvis ikke de ulykkelige Børn kom til at lide derunder. Men andre vilde finde, at saa maa man møde det paa en eller anden Maade, saa maa man have Midler til at forhindre, at en saadan Lovstridighed skulde kunne lykkes. Som Følge deraf stiller Forholdet sig i Virkeligheden saaledes, som jeg siger, at det er ørkesløst at komme ind paa en Strid om, hvorledes denne Bestemmelse, som vi nu saa lykkelig alle ere blevne enige om, skulde anvendes paa et vist Tilfælde, som vi haabe aldrig vil indtræde, og hvorom de fleste af os ogsaa ville sige, at det aldrig vil indtræde. Hvis det altsaa er Meningen med denne Udtalelse i Betænkningen at kaste en Handske til dem, som have en anden Opfattelse af, hvorledes Anvendelsen af Loven vil være paa et saadant tænkt Tilfælde, saa tror jeg ikke, at Handsken bør tages op; vi bør ikke udsætte den lykkelige Overenskomst, som er naaet om Kaldelsesparagraffen, for en ny Fare ved nu at strides om, hvorledes den skulde anvendes i et saadant bestemt Tilfælde, som vi haabe og ere sikre paa ikke vil indtræde. Jeg tror derfor ikke, man skal tage Anstød af den Mulighed, den bliver ikke af Betydning. Vi skulle ikke tage Striden op, vi skulle ikke forøge de Stridspunkter, der ere til Stede med dette ny — der er nok til Stede. Og hvis Sagen føres videre — det afhænger jo ikke nærmest af os — og kommer til Fællesudvalget, saa vil det blive vanskeligt nok at komme til Enighed, hvis overhovedet Enighed kan tilvejebringes, hvad jeg for Sagens Skyld vil haabe.

Jeg skal altsaa tillade mig at indstille de af Udvalgets Flertal stillede Forslag til Vedtagelse foruden det ene, der fremtræder som stillet af Udvalget i sin Helhed.

S. Jensen: Det kan jo ikke nægtes, at det i og for sig baade kan være trist og trættende at forhandle om et Lovforslag, ikke blot Gang efter Gang, men Aar efter Aar, uden at man kan naa eller har naaet et Resultat, og det er jo Tilfældet med det foreliggende Lovforslag om forskellige Forhold vedrørende Folkeskolen. Men naar det er en vigtig Sag, som det er paatrængende nødvendigt at ordne — og det tror jeg, alle ville erkende om den foreliggende Sag — saa gælder det dog om ikke at opgive Haabet om, at det mulig vil lykkes at naa et Resultat og faa Lovforslaget gennemført. Og nu synes der for mig at være bedre Udsigter, end der har været hidtil. Nu have Forhandlingerne bragt de modstridende Anskuelser hinanden saa nær, at der kun foreligger 9 Dissenspunkter, og den ærede Ordfører har jo udtalt, at flere af dem ikke kunne anses for at have stor Betydning, saa der bliver i Virkeligheden kun 3 tilbage, og jeg kan da ikke tro andet, end at vi, naar der er nogen god Vilje fra begge Sider, hvad jeg forudsætter, og hvad der ogsaa blev udtalt ved 2den Behandling, nok maa kunne komme til et Resultat.

Lige over for den ærede Ordfører skal jeg gøre en Bemærkning. Han sagde, at paa Hovedspørgsmaalet, som vi jo nu ellers ere enige om, nemlig Kaldelses-spørgsmaalet, har Folketinget slet ingen Indrømmelse gjort. Den Udtalelse er mig noget for stærk. Folketinget er lige fra Begyndelsen gaaet med til en Indskrænkning i Kommunernes Indstillingsret, idet det har sagt, at herefter kan ingen ansættes i Første- eller Enelærerembede, før han er fyldt 25 Aar og har udført Lærergerning i 4 Aar. Thi dersom man skulde tale om, paa hvilket Punkt Indstillingsretten er bleven mindre vel brugt i de 40 Aar fra 1856, saa vil det vel netop være paa dette Punkt. Det er i alt Fald der, at Klagerne have rejst sig over, at Kommunalbestyrelserne tit indstillede pur unge Mennesker til et stort Lærerembede. Derover beklagede selvfølgelig de ældre Lærere sig. Det var jo ikke saa sært, og jeg kan ogsaa godt forstaa, at Administrationen, Tilsynet til sine Tider har fundet, at det ikke var rigtigt, thi der kunde jo nok undertiden være umodne Personer imellem dem, skønt man paa den anden Side jo ogsaa kan sige, at den uerfarne ogsaa maa prøve sig for at vinde Erfaring. Men det er en Indskrænkning af Kommunalraadenes Indstillingsret, som i mine Øjne har stor Betydning, og netop af den Grund har jeg